Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1ste Maj 1899. 48de Aargang.

Tale af Apostel George Teasdale,

ved Konferencen i Bountiful, Utah, den 20de Marts 1899.

Jeg tror, det største Bevis vi kunne have, for at vi ere Medlemmer af Kristi Kirke, er det levende Vidnesbyrd, der er givet enhver, som med nedbøjet Hjerte og ydmyg Aand annammer de Principper, der føre til evigt Liv. Naar vi gaa ud i Verden for at forkynde Evangeliet, maa vi kunne fortælle Aarsagen til det Haab, vi nære om Frelse og evigt Liv, og vi maa bevise af den hellige Skrift, det, som vi forkynde. Hvis vi forsøge at belære Menneskene, maa det være overensstemmende med Bibelen, ellers ville de slet ikke annamme det. Foruden Bibelen have vi ogsaa Mormons Bog og Pagtens Bog. Denne sidste indeholder de Aabenbaringer, der blev givet angaaende Kirkens Organisation og de Pligter, der paahvile de forskellige Embedsmænd deri, o. s. v. Men disse Aabenbaringer blev givet gennem Præstedømmet, og det er Præstedømmet, der er Kirkens levende Orakler. Mange holde sig helst til det „døde Ord" og tilsyneladende glemme, at „Bogstaven ihjelslaar, men Aanden levendegør." Omendskøndt vi have alle disse Bøger i Besiddelse, vilde der dog ingen Forløsning blive uden formedelst Præstedømmet. Vi maa have Fuldmagt af Gud til at kalde Syndere til Omvendelse og til at forvalte i de Ordinancer, der høre til hans Rige. Uden denne Fuldmagt og dette Præstedømme vilde vore Handlinger være uden Kraft. Der kan jo spørges: Kunne I bevise dette af Bibelen? Tillad mig at henvise til et Skriftsted eller to angaaende dette. Paulus i sit Brev til de Ebræer siger: „Thi hver Ypperste-Præst, som tages af Mennesker, beskikkes af Mennesker til Tjenesten for Gud, paa det at han skal frembære baade Gaver og Slagtoffere for Synder.

„Og han kan have Medlidenhed med vankundige og vildfarende, eftersom han og selv er omgiven med Skrøbelighed;

„Og for dennes Skyld maa han, som for Folket, saaledes og for sig selv, frembære Syndoffer.

„Og ingen tager sig selv den Ære, men den har den, som er kaldet af Gud, ligesom Aaron var.

„Saaledes haver ogsaa Kristus ikke selv tillagt sig den Ære at blive Ypperste-Præst, men den, som sagde til ham: Du er min Søn, jeg fødte Dig i Dag.

„Ligesom han ogsaa siger et andet Sted: Du er én Præst til evig Tid, efter Melchisedeks Vis.

„Han som i sine Køds Dage, der han med stærkt Raab og Taarer frembar Bønner og ydmyge Begæringer til den, der kunde frelse ham fra Døden, og blev bønhørt i sin Ængstelse,

„Lærte, omendskøndt han var Søn, dog Lydighed af det, han led;

„Og da han var bleven fuldendet, blev han alle dem, som ham lyde, Aarsag til evig Frelse." (Ebr. 5, 1.—8.)

Det vilde være os umuligt at opnaa denne evige Frelse, der her omtales, med mindre vi adlød Kristi Lærdomme. Det er nødvendigt, at vi skulde tro paa den sande og levende Gud og fæste Tillid til ham; vi maa anerkende hans Herredømme og hans Ret til at fordre Lydighed af os.

Da Frelseren lærte sine Disciple at bede, sagde han til dem: „Derfor skulle I saaledes bede: —" Han sagde ikke at de skulde bruge de samme Ord, men; „Derfor skulle I saaledes bede; „Vor Fader, Du, som er i Himmelen! Helliget vorde Dit Navn; Komme Dit Rige! Ske Din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden."

Hvis dette skal ske, maa der gøres noget. Naar vi annamme Kristi Lære, love vi at ville tjene Herren og holde hans Befalinger. Dette indbefatter mere end blot at tro.

Jeg kunde ligeledes henføre til Pauli Brev til Romerne. Idet han omtaler Nødvendigheden for at have Myndighed til at prædike Evangeliet, siger han: „Hvorledes skulde de da paakalde den, paa hvem de ikke have troet? Men, hvorledes skulde de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? Men, hvorledes skulde de høre, uden der er nogen, som prædiker? Men, hvorledes skulde de prædike, dersom de ikke blive udsendte." (Rom. 10, 14.)

I Betragtning heraf kunne vi forstaa, hvorfor Kristus udvalgte tolv Apostle og udsendte dem for at forkynde Evangeliet. Derpaa blev et Kvorum af Halvfjerds organiseret, og disse bleve udsendte med en lignende Magt og Myndighed til at prædike Evangeliet og forvalte i dets Ordinanser. Det var nødvendigt for dem at have Myndighed fra Kristus. Uden denne vilde de ingen Rettighed have til at prædike Evangeliet.

Jeg ønsker her at indprente i Eders Hjærter Præstedømmets Værd. I Gaar bleve vi belærte angaaende Lydighed. Naar vi lytte til Guds Ord ved hans Tjeneres Mund og rette os derefter, ere vi Gud lydige.

Dette er ikke et Menneskeværk, men det evige Evangelium gengivet. Og som Følge af denne Gengivelse er det nødvendigt, at Folket skulde undervises om Herrens Veje og Kristi Lære. I de Aabenbaringer, han har givet i de sidste Dage, har han tydeliggjort os Evangeliets Principper, og hvorledes vi skulde handle med dem. Med Hensyn til Daaben har han sagt:

„Alle, som ydmyge sig for Gud, som ønske at blive døbte, som fremkomme med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand, og som vidne for Menigheden, at de have i Sandhed omvendt sig fra deres Synder, og ere villige til at paatage sig Jesu Kristi Navn, med en fast Beslutning at tjene ham indtil Enden, og i Sandhed udvise ved deres Gerninger, at de have annammet Kristi Aand til deres Synders Forladelse, skulle ved Daaben optages i hans Kirke."

Herren har ligeledes aabenbaret os Maaden, hvorpaa Daabens Handlinger skal udføres. I det samme Stykke i Pagtens Bog finde vi det følgende:

„Daaben forrettes paa følgende Maade med alle dem, som omvende sig: Den Mand, som er kaldet af Gud og har Fuldmagt fra Jesus Kristus til at døbe, gaar ned i Vandet med det Menneske, som har fremstillet sig til Daab, og siger idet han kalder det ved Navn: Med Fuldmagt fra Jesum Kristum døber jeg Dig i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, Amen. Da skal han nedlade Mennesket under Vandet, og derpaa bringe det op igen."

Det var nødvendigt, at disse Ting skulde aabenbares, thi Menneskene i vor Tid havde besynderlige Begreber angaaende Daaben. De døbte paa forskellige Maader, opfattede ved menneskelig Visdom; men intet Menneske kan fatte det, som hører Gud til, uden ved hans Aand. De døbte ved at overøse med Vand, eller ved Bestænkelse med nogle Draaber Vand. Derfor, siger jeg, var det nødvendigt, at Gud skulde aabenbare den rette Maade at døbe paa, og dette har han gjort. Lad mig sige til Eder, at det vilde være en stor Gudsbespottelse at udføre denne Ordinanse og sige, at vi havde Magt og Myndighed af Kristus, naar vi ikke havde denne Myndighed. Præstedømmet maatte gengives for, at Mænd kunde udføre disse Ordinanser retteligen! Vi havde kun Præstelist. Gudsfrygt blev indprentet formedelst Menneskebud. Nu lære vi Gud at kende formedelst Aabenbaring fra ham selv. Vi lære det ved den Helligaand gennem Mænd, som have Myndighed og Rettighed til at forvalte i Ordinanserne, som høre til Guds Kirke.

Hvorfor vidnede Joseph Smith og Oliver Cowdery om, at Johannes den Døber besøgte dem og lagde sine Hænder paa deres Hoveder, som I finde det nedskrevet i Pagtens Bog? Hvorledes kunde de vide, at det var nødvendigt, at Johannes den Døber maatte komme for at gengive Nøglerne til det Aaroniske Præstedømme? De vare kun unge Mænd, ikke

særdeles godt lærde i den hellige Skrift, og derfor ikke kendte meget til, hvem Johannes den Døber var. Lad mig nu henføre lidt til ham af Bibelen. I Matthæi 3die Kapitel læse vi:

„Men i de samme Dage fremstod Johannes den Døber, som prædikede i Judæa Ørken og sagde: Omvender Eder; thi Himmeriges Rige er kommen nær.

„Thi han er den, om hvilken Profeten Esaias haver talet, som siger: det er hans Røst, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gører hans Stier rette."

Lader os nu betragte, hvorledes denne Profeti er nedskreven af Esaias:

„Trøster, trøster mit Folk, skal Eders Gud sige; taler kærligen til Jerusalem, og raaber til den, at dens Strid er fuldendet; thi dens Misgerning er forligt; thi den haver faaet dobbelt af Herrens Haand for alle dens Synder.

„Der er hans Røst, som raaber i Ørken: Rydder Herrens Vej, gører vor Guds banede Vej ret paa den slette Mark.

„Hver Dal skal ophøjes og hvert Bjærg og Høj skal fornedres; og hvad som er krumt, skal blive rettet, og det knudrede skal blive som en slet Dal.

„Og Herrens Herlighed skal aabenbares; og de skulle se, ja alt Kød tilhobe, det, som Herrens Mund haver talet." (Esaias 40, 1.—5.)

Talte Johannes trøstende Ord til Jerusalem, da han prædikede i Judæa? Jeg tror det ikke; thi da mange af Farisæerne og Saducæerne kom til ham for at døbes, sagde han til dem: „I Øgleunger! hvo viste Eder at fly fra den tilkommende Vrede?"

Tænk ogsaa paa, hvad Jesus sagde:

„O Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaar Profeterne, og stener dem, som ere sendte til Dig, hvor ofte vilde jeg forsamle dine Børn, ligervis som en Høne forsamler sine Kyllinger under Vingerne, og I vilde ikke! Se Eders Hus skal forlades Eder øde."

Vare disse trøstende Ord til Jerusalem? Raabte Johannes eller Jesus til Jerusalem, at hendes Strid var endt, og hendes „Misgerning forligt?" Nej, Jerusalem skulde endnu lide Guds Straffedomme for sin Ugudeligheds Skyld. Jeg vil henføre til en anden Profeti, I ville finde i Malakias' 3die Kapitel saaledes:

„Se, jeg sender min Engel, at han skal berede Vejen for mit Ansigt; og straks skal den Herre komme til sit Tempel, hvilken I opsøge, og Pagtens Engel, som I have Lyst til; se, han kommer, sagde den Herre Zebaoth.

„Men hvo kan taale hans Tilkommelses Dag? og hvo kan staa, naar han skal ses? thi han er som en smeltende Ild, og som Tvætterens Sæbe.

„Og han skal sidde at smelte, og rense Sølvet, og han skal rense Levi Børn, og luttre dem som Guldet og som Sølvet; da skal Herren have dem, som fremføre Madoffer i Retfærdighed."

Blev dette gjort dengang Johannes den Døber prædikede i Ørkenen i Judæa? Nej. Det er derfor sandsynligt, at han ikke alene var Kristi Forløber ved hans første Komme, men ligeledes ved hans anden Tilkommelse. Han var den, som var forud bestemt, ja før Verdens Grundvold blev lagt, til at være Frelserens Forløber. Denne Mission blev ham given — en Mission, hvorom Esaias og Malakias profeterede. Han var Kristi Forløber i de sidste Dage saavel som i Tidernes Midte. Han kom og genbragte det Aaroniske Præstedømme, og meddelte Joseph Smith og Oliver Cowdery samme. Siden efter kom Peter, Jacob og Johannes og gengav det Melchisedekske Præstedømme. Paa denne Maade blev Myndigheden gengivet til at prædike Evangeliet og forvalte i dets Ordinanser i disse sidste Dage. Jeg bærer mit Vidnesbyrd om, at dette Præstedømme ikke er bleven borttaget af Jorden. Der har ikke sket nogen Omorganisation i Kirken. Organisationen har bestaaet fra først af. Gud har gengivet Præstedømmet og alle dets Velsignelser samt de Nøgler, der høre til evigt Liv. De ere paa Jorden i Dag hos de Sidste-Dages Hellige, der nu erkende Lorenzo Snow som deres Præsident, Profet, Seer og Aabenbarer. Dette ønsker jeg, at alle skulde forstaa.

Guds Søns Præstedømme er bleven gengivet, og vi have Myndighed til at forkynde Evangeliet. I Ældster, Højpræster og Halvfjerds skulle vide at Gud raader — ikke disse Bøger. Vi have et levende Præstedømme, og ere ikke bundne til de døde Ord. Det er Aanden, der levendegør.

Jeg ved, at Herren vil etablere sin Retfærdigheds Regering paa Jorden. Den eneste Frygt, jeg nogensinde har haft, er, at jeg skulde gøre mig skyldig i noget, hvorved jeg skulde blive udelukket af hans Kirke. Jeg har aldrig næret nogen Tvivl angaaende dette Værks Sandhed, siden den Almægtige først aabenbarede det for mig. Det var ikke medens Præsident Joseph Smith præsiderede over Kirken, men under Præsident Brigham Youngs Præsidium; og alle de Beviser, jeg har haft, har stadfæstet dette, at Joseph Smith var en sand Guds Profet; thi jeg fik det levende Vidnesbyrd, som han lovede. Jeg ved at Kristi Kirke er grundfæstet paa Jorden og at Gud vil bevare den. Vi raabe Omvendelse til Folk — at de skulle omvende dem fra falske Lærdomme og Teorier, og komme til Gud med et sønderknust Hjerte og et angergivent Sind; thi ellers ville de være under Fordømmelse. Naar Herren sender et Budskab til sine Børn, kunne vi ikke ringeagte det. Det er en Livsens Lugt til Liv, eller en Dødsens Lugt til Død. Gud velsigne Eder, mine Brødre og Søstre i Jesu Navn. Amen.

Bønnens Kraft.

Naar man er hungrig, gaar man gærne til Bords og nyder noget, som giver Næring og Styrke til det jordiske Legeme, og saaledes tage ogsaa dem, „der hungre og tørste efter Retfærdighed," Tilflugt til de Midler, der nære og styrke Aandelivet, nemlig Bøn og Paakaldelse til den Almægtige. Naar man tyer til ham i Oprigtighed og med Tro, modtager man paa en lige saa følelig Maade aandelig Styrke deraf, som man faar legemlig Styrke af Mad. Og ligesom Legemet lider af Mangel paa Føde, saaledes ville ogsaa de forsmægte og dø aandeligen, der forsømme at holde Døren aaben, hvorigennem vi formaa at drage Himlens Velsignelser ned til os paa Jorden.

„Og alt det, I begære i Bønnen, dersom I tro, da skulle I faa det." (Matt. 21, 22.) Hvilket herligt Løfte? Men der er det ene lille Ord „tro", der i Virkeligheden er Hovedsagen, og uden hvilket hele Bønnen er kun som „en lydende Malm og en klingende Bjelde." Kristus sagde: „Dersom I have Tro som et Senepskorn, da maa I sige til dette Bjærg: „Flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte sig; og Eder skal intet være umuligt." (Matt. 17, 20.) Dette betyder en levende Tro, og ligesom et Senepskorn har ubegrændset Magt til at formere sig, saaledes skulde vor Tro paa Kristi Forjættelser ogsaa være ubegrændset, for at vi kunne opnaa de forønskede Formaal.

Tennyson siger: Meget mere bliver tilvejebragt ved Bøn, end Verden har nogen Ide om. Bønnen er Nøglen, der oplader Himlens Døre, og lader Sandhedens Lys strømme ud for at være os som en Ledestjerne, medens vi her, som dødelige, vaklende skride fremad paa Banen mod evigt Liv og Lys. Lader derfor ingen forsømme at bede, uden at han er stærk nok til at finde Vejen alene! En inderlig, alvorlig og enfoldig Bøn til Gud, ubesmittet af Hykleri, opsendt i Ydmyghed og med fuld Tro, vil virke Vidundere. Mangt et haardt Hjerte er bleven bøjet, og mange Venner, der vare blevne adskilte paa Grund af verdslige Uenigheder, ere blevne dragne sammen igen til Venneglæde gennem Bønnens forunderlige Kraft. Hvis der for Eksempel ved Ubetænksomhed eller Hastighed er opkommet Ubehageligheder mellem Mand og Hustru, Forældre og Børn, da er der ingen bedre Lejlighed, hvor man kan bekende sine Forseelser og faa Tilgivelse derfor, end naar alle bøje sig for den Almægtige ved Hjemmets Alter for at nedbede hans Tilgivelse for enhver Forseelse, Gud daglig træffer os i, og paa ingen anden Tid vil Tilgivelsens Aand bedre kunne virke.

Den Helligaands Vejledelse er nødig i timelige saa vel som i aandelige Anliggender, og enhver Sidste-Dages Hellig burde gøre dette til sit Karaktertræk, aldrig at gøre noget, hverken i Forretningssager eller For-

nøjelser, som han vilde skamme sig ved at bede Herren om at tillægge sin Bistand og Velsignelse. Det er ikke til alle Tider nødvendigt at knæle under Bønnen, thi mangen en stille Bøn, Hjertets inderligste Ønsker, der ikke blev udtrykt af Læberne, er stegen op for Naadens Trone og bleven besvaret, thi „Eders Fader ved, hvad I have behov, førend I bede ham.“ Det er lige saa nødvendigt at bede i Løndom som aabenbart, thi Humilitetens og Angerens Dybde er ofte een for det menneskelige Øre altfor hellig Hemmelighed — noget der ikke vedkommer andre end den bønfaldende selv og Gud; og i saadanne Tilfælde er der ingen Krog i Hjertet lukket for Guds Aands gennemtrængende og oplivende Indflydelse.

Ved ingen anden Lejlighed ser man mere tydeligt sine Fejl og Ufuldkommenheder, end naar man kommer frem for sin Skaber i lønlig Bøn; thi de vise sig da saa tydeligt, at man er nødt til at angre dem og omvende sig fra dem, eftersom de synes at staa som en Skillevæg mellem os og Faderen, og saaledes afskære os fra Forbindelse med den Helligaand.

Ethvert Medlem af Familien skulde gives Lejlighed skiftevis til at opsende Morgen- eller Aftenbønnen i Hjemmet, saa at hver af dem maatte komme i Vane dermed fra Barnsben af, og Troen vilde saaledes vokse i hvert Hjerte, hvilket næppe sker, hvor Faderen alene beder lydeligt hver Gang. Børn burde tilskyndes til at bede i Løndom, saa vel som aabenlydt; og naar et Barn saaledes er opdraget fra den Tid, da det begynder at fremstamme sin første lille Bøn ved Moders Knæ, til Mands Modenhed, vil det være mindre tilbøjeligt til at vandre paa Afveje, end det, der ikke er saaledes opdraget, og Forældrene ville blive rigeligen belønnede for al deres Ulejlighed ved den inderlige Kærlighed og Lydighed, de have udviklet i Barnet, og ved Forebyggelsen af den Hjertesorg og Bekymring, der paafalder dem, hvis Børn ere ulydige og vandre paa Afveje.

Den, som fra sin spæde Alder er bleven vant til at gaa til sin himmelske Fader for Hjælp i al Nød og Fare — skøndt han for en Tid kunne blive lokket bort fra Pligtens og Dydens Stier — vil lettere, naar Sorg og Modgang indtræffer, vende tilbage til dem, som plejede og gjorde Omsorg for ham i sine Uskylds Aar. I det mindste vil han være langt mere tilbøjelig til at omvende sig fra sine Laster, end den, som ikke er saaledes bleven opdraget, og som aldrig har følt den himmelske Indflydelse, der er Følgen af en inderlig Anger og Bekendelse af Synd.

Medens Barnet er i den spæde Alder og har fuld Tillid til Forældrene, er det den bedste Tid at gøre saadanne Indtryk paa dets plastiske Natur, som aldrig i Tiden kunne aldeles udslettes, skøndt de maaske ikke altid ville kunne ses af andre. Disse Indtryk kunne ligge skjulte,

men vilde aldrig uddø i dette Liv, og behøve kun en passende Lejlighed, for at genkaldes til deres tidligere Virksomhed. Hvor ofte have Mænd standset lige ved Syndens Brink ved Erindringen om den simple Bøn, de havde lært ved Moders Knæ! A. W.

Den 1ste Maj 1899.

Evige Love.

„Og atter, sandelig siger jeg Eder, at den, der regeres ved Lov bliver ogsaa bevaret ved Lov, og fuldkommet og helliggjort ved samme. Den, der bryder en Lov, og ikke retter sig efter Loven, men søger at blive sig selv en Lov, og foretrækker at forblive i Synd, og vedbliver at fremture i Synd, kan ikke blive helliggjort ved Lov, ej heller ved Naade, Ret eller Dom." (Doc. and Cov. Sec. 88, p. 34.—35.)

At det ovenanførte Skriftsted er sandt, burde være tydeligt nok for enhver at se, og følgelig behøves ikke mange Beviser at fremføres; men eftersom denne er en Tid af Modsigelser alle Vegne, og Videnskab synes at kæmpe med Religion, vil det maaske være nødvendigt at vise, at alting, det være enten i det verdslige eller det religiøse, styres og opholdes ved Lov.

I alle Livets Anliggender maa man rette sig efter Skabelsens Love, ellers vil man blive skuffet i sine Forventninger. Dersom Landmanden, trods de Love, der styre Plantevæksten, skulde tilsaa sine Marker paa den forkerte Aarstid eller uden at tilberede Jorden, vide vi i Forvejen, hvad Følgerne vilde blive. Den Bygmester, som bygger uden Hensyn til Tyngdekraftens Lov, eller de Principper, der styre Bygningskunsten, vil fejle i sit Foretagende. For at faa Nytte af Dampens Kraft er det nødvendigt, at man forstaar og følger de Love, der styre dens Udspredelsesmagt og Mekanikkens Principper; ellers kunde der som Følge ske stor Skade.

Forretningsmanden maa efterkomme visse Love, der styre Forretninglivet; ellers vilde hans Anstrængelser mislykkes. Kemikeren maa ligeledes lade sig styre af Elementernes Blandings- og Adskillelseslove; ellers kunde han let brænde sine Fingre. Ved nøjagtigt at følge de Love, der fremkalde og styre Elektriciteten, er man i Stand til at beherske denne fine vidunderlige Kraft og afbenytte den i mange forskellige Retninger — og den vil blive benyttet paa mange endnu ikke opfundne Maader, thi den har kun begyndt paa at aabenbare sine Hemmeligheder for Menneskene. Saaledes kunne vi vedblive at fremstille Beviser, der alle gaa

ud paa at vise os, at enhver Succes i Kunst eller Videnskab, i Regerings- eller Samfundslivet, beror paa, at man lærer og retter sig efter de Love, Skaberen har lagt for at styre disse Ting, og hvorved han tillader os at afbenytte dem. Saaledes ere alle de Skuffelser og Ulykker, vi møde, Følgerne af at handle tvært imod disse Love, enten det saa sker af Uvidenhed eller imod bedre Vidende. Gennem Menneskenes lange Erfaring lyder Skaberens Røst som med Tordenstemme: „Lær og adlyd mine Love, og da skal du trives og glæde dig; men bryder du dem, skal du lide Overtrædelsens skrækkelige Følger." Dette har ikke alene Hensyn til verdslig Velstand, men er lige saa gældende med Hensyn til Livets og Sundhedens Love, til det moralske Liv og Aandelivet.

Den materielle Verdens Love fremvise sig paa enhver Side og tilbyde os at undersøge og følge dem til Succes, og mer eller mindre bebrejde dem, som undslaa sig for at modtage Indbydelsen. Skaberen har ikke lagt nogen Hindring i Vejen for at Menneskene skulde lære at kende disse Love, naar undtages deres Levetids Begrændsning. Saadant var overladt til Samfundet — det frygtelige Uhyre, der betynger den segnende Mænge med Byrder, paa det at faa kunne leve i Luksus og i Mag. Denne Tingenes Tilstand kan let tilskrives Systemer, der ere oprettede tvært imod de Love, der sikre Mennesket i sin Ret; men de ville med Tiden nedbrydes og tilintetgøres i Følge Guds evige Love.

Foruden de Love, som ere af en saadan Natur, at Menneskene formedelst Fornuften selv kunne komme til Kundskab om dem, er der andre, som høre til Menneskets aandelige Natur og deres Slægtskab til Skaberen, hvilke staa udenfor al menneskelig Kløgt og Visdom at udgranske, medmindre saadan Kundskab bliver meddelt af en højere Magt. De sigte til at forløse Menneskene fra Synd og lede dem hen til deres Skaber. Menneskene kunne ikke komme til Kundskab om denne Frelses Plan uden ved nøjagtig at følge de Love, der betinge Opnaaelsen af saadan Kundskab. Enhver Afvigelse fra dem vil ligesaa visseligen forfejle i deres Formaal, som Elektrikerens Forsøg vilde, hvis ikke han gjorde de nødvendige Forbindelser.

Alle Kristne maa indrømme, at den Lære, Frelseren og hans Apostle forkyndte, er den eneste, hvorved Menneskene ville opnaa Frelse, og Kristus lærte os en vis Maade, hvorpaa vi kunde kende den rette Lære. I Johannes' 7de Kapitel, 16de og 17de Vers siger han: „Min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Dersom nogen vil gøre hans Villie, han skal kende, om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv." Hovedsagen er altsaa at finde, hvad Faderens Villie er, at vi skulle gøre for at faa den Kundskab. Det første er at tro paa den Herre Jesus Kristus; thi han har sagt: „Hvo, som tror paa Sønnen, haver et evigt Liv; men hvo, som ikke tror paa Sønnen, skal ikke se Livet; men Guds Vrede bliver over ham." (Joh. 3, 36.) Paa Pinse

festens Dag troede Jøderne, men dog spurgte de Apostlene, hvad de skulde gøre, hvortil Peter svarede: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn; og I skulle faa den Helligaands Gave." Som Bevis paa at disse Handlinger ere indbefattede i Faderens Villie, og er en Betingelse, hvorpaa man kan komme til at kende Lærdommen, have vi i Kristi Ord til Nikodemus: „Sandelig siger jeg dig, uden at nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." Visselig troede Nikodemus, thi han sagde: „Mester, vi vide, at Du er en Lærer, kommen fra Gud." Men Tro paa Kristus var dog ikke nok den Gang, skøndt nogle erklære, at dette er alt, hvad der fordres i vor Tid.

For at Mænd kunde kende Lærdommen, var det nødvendigt, at de skulde være i Besiddelse af den Helligaand, om hvilken Frelseren sagde, at den skulde „lære Eder alle Ting, og minde Eder om alle Ting, som jeg haver sagt Eder." Som en Forudbetingelse paa at modtage den Helligaand fordredes der, at de skulde renses fra Synd ved en oprigtig eller sand Omvendelse og Daab til Syndsforladelse.

Før nogen vil omvende sig og lade sig døbe i Vand i al Optigtighed, maa de nødvendigvis ydmyge sig for Gud, thi Kristus siger: „Sandelig siger jeg Eder, hvo som ikke annammer Guds Rige som et lidet Barn, han skal ingenlunde komme ind i det."

Guds Aand vil ikke dvæle i urene Boliger; derfor maa man nødvendigvis underkastes denne Renselse, førend man kan faa en Fylde af den Aand, som vidner for vore Sjæle, at Kristus er Guds Søn.

A. W.

Afløsning og Beskikkelse. Ældsterne R. A. Rasmussen og Christian T. Nielsen løses fra at arbejde i Københavns Konference for at arbejde i Aarhus Konference. Ældste John J. Petersen løses fra at arbejde i Aarhus Konference for at arbejde i Københavns Konference. Ældste G. Albert Anderson løses fra at arbejde i Skaane Konference for at arbejde i Gøteborg Konference.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i København.

Den halvaarlige Konference blev holdt i København den 8de og 9de April 1899. Af Missionærerne fra Zion vare tilstede: Platte D. Lyman, Præsident over den europæiske Mission, Andreas Peterson, Præsident over den skandinaviske Mission, Nels Jenson, Præsident over Københavns Konference, Thomas P. Jensen, Hyrum Olsen, Joseph Jensen,

Alexander J. Nielsen, Peter Hansen, Gideon E. Olsen, N. J. Torkelsen, Geo. D. Hansen, Charles Jensen, Jacob Christensen, John J. Petersen, Julius C. Andersen, Julius Hansen, Torben J. Torbensen, Thorvald S. Jensen, R. A. Rasmussen, Hans C. Hansen, C. T. Nielsen, Jens N. Hansen, Axel Augustson, Frederick Christensen, Peter Petersen, hans Hustru Mary Petersen og Datter, Sarah Petersen; D. P. Jensen fra Aalborg og N. J. Valentine fra Skaane Konference.

Lørdag Aften blev det første Møde holdt i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokale i St. Pederstræde 45, og nogle af de tilstedeværende Ældster udtalte deres Følelser med Hensyn til Evangeliets Principper, og ligeledes deres Erfaring som Medlemmer af Kristi Kirke og som Herrens Budbærere til Jordens Nationer. Til Afvexling blev en Sang afsungen, hvorefter Præsident Lyman holdt en Tale i det engelske Sprog, hvilken blev udtolket af Ældste Julius Andersen. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Formiddag Kl. 10 fortsattes Konferencen i en større Sal i Studiestræde 32, hvor Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Andre af Missionærerne fik nu Lejlighed til at forkynde Evangeliet for de forsamlede. Missionspræsident Andreas Peterson foreslog Kirkens almindelige Autoriteter samt den europæiske Missions Præsidentskab til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, hvilke Forslag vedtoges enstemmig. Ligeledes foresloges der at opholde Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission, F. Christensen som Skriver for „Skandinaviens Stjerne", Axel Augustson som Skriver for »Nordstjärnan« og Nels Jensen som Præsident over Københavns Konference, og disse Forslag vedtoges. Derpaa talede Præsident Lyman til Forsamlingen, bevidnende at denne Kirkes Autoriteter ikke vare valgte efter Menneskers Vis, men efter Guds Vis, thi han aabenbarer sin Villie for sin Kirke til dennes Vejledning. Derefter sang Koret en Korsang, og Mødet sluttedes med Bøn.

Kl. 2 om Eftermiddagen var Salen vel fyldt med Tilhørere af de Hellige og fremmede. Præsident Nels Jensen var den første Taler; han gjorde mange Sammenligninger mellem Guds Kirke og den almindelige Kristenheds Kirker, der viste disse at være afvegne fra den sande. Efter hans Tale blev en engelsk Kvartet afsungen af 4 Missionærer. Ældste Jacob Christensen gjorde nogle Bemærkninger og Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

I Mødet om Aftenen Kl. 6 oplæste Præsident Andreas Peterson nogle Vers af Pauli 1ste Brev til Corinthierne, og holdt derefter en belærende Tale. En Salme blev afsungen, hvorefter Præsident Lyman talede til Forsamlingen med Ældste D. Jensen som Tolk.

Om Mandagen Kl. 10½ afholdtes et Præstedømmemøde, hvor Ældsterne aflagde deres Rapporter om de forskellige Distrikter. Præsident

N. Jensen udtalte sig tilfreds med det Arbejde, der var bleven udført i de sidste seks Maaneder saa vel som Missionens Tilstand i Københavns Konference. Han oplæste den statistiske Rapport som følger: Konferencen bestaar af 7 Grene, hvori virke 22 Missionærer, indbefattende Missionspræsidenten og Skriverne paa Hovedkontoret. Der var af det lokale Præstedømme 26 Ældster, 12 Præster, 18 Lærere og 4 Diakoner. Der var 406 Medlemmer, 110 Børn under otte Aar, total Antal af 576 Sjæle; 27 døbte; 10 Børn velsignede; 2 ankomne; 3 døde; 8 emigrerede; 1 udelukket; 126 Tiendeydere; 14 nye Abonnenter paa „Skandinaviens Stjerne"; 231 Bøger omsatte; 7442 Skrifter omsatte; 8573 fremmede Huse besøgte, 3886 evangeliske Samtaler holdte; 241 Møder holdte; 25 Søndagsskolemøder; 30 Hjælpeforeningsmøder.

Efter Konferencen vilde Missionærerne virke i de forskellige Grene som følger: Nels Jensen, Hyrum Olsen, J. J. Møller, Peter Hansen og A. J. Nielsen i Københavns Gren; Gideon E. Olsen og N. J. Torkelsen paa N. Ø. Sjælland; G. D. Hansen og C. Jensen paa N. V. Sjælland; Jacob Christensen paa S. V. Sjælland; Julius H. Hansen og Julius C. Andersen paa S. Ø. Sjælland; Torben J. Torbensen paa Lolland og Falster; Thomas P. Jensen og T. S. Jensen paa Bornholm. Sangkoret fortjener alles Tak og Ros. F. C.

Uddrag af en Tale af Præsident Lyman,

holdt ved Konferencen i København, den 8de April 1899.

Det er mig en Glæde at mødes med mine Brødre og Søstre, som ere forsamlede ved denne Lejlighed, og at føle den Aand, hvormed Brødrene have talet, saa vel som at lytte til de smukke Sange, der ere blevne afsungne. Jeg glædes altid ved at mødes med de Sidste-Dages Hellige, og ved at kende, at de ere genfødte i Kristus ved Begravelsens Daab og den Helligaand. Jeg ved, at vi ikke ere af Verden, thi formedelst Lydighed til Guds Befalinger ere vi komne ud af Verden. Vi se paa Gud som vor Fader, der har Omsorg for os, og paa alle hans Børn som vore Brødre og Søstre. Vi nære det Haab og den Forventning at komme tilbage igen til vor Fader i Himmelen og dvæle i hans Nærhed evindeligen. Det Evangelium vi have annammet lærer os, at vi skulle leve for evigt, og vi tro, at vi ville kende og elske hverandre der saa vel som her. Frelseren sagde til sine Disciple: „Dersom nogen vil gøre hans Villie, han skal kende, om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv. De Sidste-Dages Hellige vide, at de ere fødte af Vand og Aand i Overensstemmelse med Herrens Befaling, og de have ikke de samme Ideer nu, som de før havde. De vide, at de skulle vandre i et nyt og helligt Levnet, og med denne Tro kunne de ikke være som

Verdens Børn. Vi have ingen Haab om at kunne undgaa Straf, hvis vi synde, men at enhvers Straf eller Belønning vil blive i Forhold til deres Forseelser eller Lydighed. Vi tro, at det Slægtskab, der sammenknytter os her, vil vedvare gennem Evigheder; vore Fædre ville blive vore Fædre, og vore Børn ville vedvarende være vore Børn. Evangeliet har lært os dette, og Lydighed dertil er Maaden, hvorpaa vi kunne komme til at forstaa dette. Verden tror ikke disse Ting; Ægtefolk tro dem ikke. De tro ikke, at der er nogen Kontrakt gældende hinsides Graven. De have ingen Ide om noget saadant. Men vi tro, at naar disse Pagter ere gjorde i Følge Evangeliets Principper, som Herren har aabenbaret os, ville de staa i Kraft for evigt. Hvis vi selv holde vore Pagter ubrødelige, kunne ingen anden adskille os fra vore Kære. Evangeliet lærer os ikke, at Frelsen er for alle Mænd og Kvinder, uden Hensyn til hvorledes deres Vandel her i Livet har været, og dette er heller ikke fornuftigt at tænke sig. Vel sandt, Gud er alles Fader, og han ønsker, at alle hans Børn ville lade sig frelse; men han er tillige en retfærdig Gud, der vil øve Retfærdighed mod alle.

Naar jeg tænker paa den Kraft, der medfølger det hellige Præstedømme — at naar det løser paa Jorden, skal det det være løst i Himmelen, og naar det binder paa Jorden, skal det være bundet i Himmelen — da føler jeg mig meget taknemmelig til min himmelske Fader for dets Genoprettelse i vor Tid og Slægt.

Der er mange gode Mennesker i Verden, der vilde tjene Gud og efterkomme hans evige Love, hvis de forstod Evangeliet, som vi have lært det; ja mange, som vilde være villige til at forsage alt for Kristi Navns Skyld, om de kendte Løfterne, der ere givne i Forbindelse dermed. Jeg haaber, at vi, som kende Evangeliet, efterleve dets Forskrifter; at vi ære det hellige Præstedømme og bestræbe os paa at leve, som det sømmer sig for Sidste-Dages Hellige. Thi om vi ikke leve saaledes, var det bedre, at vi aldrig havde sluttet Pagt med Gud. Han har lært os at kende hans Villie; han har givet os Linie for Linie, Bud for Bud. Saaledes har han lært os Frelsens Plan, og vist os Vejen, der fører til evig Ophøjelse. Der har aldrig været et Folk paa Jorden saa oplyst angaaende Herrens Værk, som vi ere. Vi kende og forstaa, at det er et stort Værk, og vi beflitte os paa, at belære vore Børn derom, saa at de, ligesom vi, maa deltage deri og fortsætte Arbejdet, naar vi maa holde op.

Guds Kirke blev ikke oprettet paa Kristi Tid med Forsikring om, at det skulde vedvare; det var forudsagt, at der skulde ske et Frafald, og Evangeliet skulde borttages fra Jorden. Men i de sidste Dage skulde det igen oprettes, og da skulde Riget vedvare for evigt. Det skulde bestaa imod alle Magter og tiltage i Storhed indtil, som Profeten har sagt, det skulde opfylde Jorden. Dette Haab havde de Sidste-Dages Hellige

ikke, førend de bleve bekendte med Evangeliet. Vi burde betragte det som et stort Privilegium, at vi have denne Lejlighed til at lære og fatte Guds evige Sandheder. Vi lære, at vi maa gøre Opofrelser paa mange Maader, men vi se ikke paa noget Offer som et Tab. Vi takke ham for disse Privilegier, thi vi forstaa, at de bringe os Velsignelser. De Sidste Dages Hellige vise Verden deres Tro ved deres Gerninger og deres Ofre. De have forladt Fader, Moder, Broder og Søster, samt alt for Evangeliets Skyld, og for at tjene Herren. De gaa ud i al Verden og forkynde det glade Budskab for alle Folk, og gøre hvad der staar i deres Magt for at fremme hans Værk. Intet Folk er bleven mere velsignet af Gud end vi, som ere villige til at tjene ham. Verdens Mennesker forkaste disse dyrebare Ting. De fornægte Aabenbaring, og ville aldeles ikke tro, at han taler til sine Børn. De fæste deres Tro til det døde Ord alene, hvilket de heller ikke kunne fatte af Mangel paa Guds Aand, ved hvilket det er skrevet. De Sidste-Dages Hellige tro ogsaa Bibelen, og at Gud tilkendegiver sin Villie til sit Folk; at han er den samme i Gaar, i Dag og for evigt. De tro at det er lige saa nødvendigt, at han skulde tale til sit Folk nu, som nogensinde før. Vi troede ligesom Verdens Børn, til Gud rørte ved vore Hjerter og lod Sandhedens Lys skinne for os, og vi burde altid føle os meget takskyldige til ham, fordi vi ere blevne delagtiggjorte i dette frelsende Værk. Han ønsker, at vi skulde paaskønne disse Velsignelser, og at I skulde „lade saa Eders Lys skinne for Menneskene, at de se Eders gode Gerninger, og ære Eders Fader, som er i Himlene."

Jeg er taknemmelig til min himmelske Fader for den Tro, vi have annammet, og jeg tror, at der er mange oprigtige Mennesker, som vilde annamme den, om de kunde kende Herrens Villie. De kunne ikke tro os, men synes dog at ville gærne tjene Herren. Han har af sin Naade givet os Evne til at fatte Sandheden og adlyde hans Love. Verdens Børn kunne ikke aflægge deres Laster, naar som helst, uden først at komme i Besiddelse af Guds Aand og Kraft, hvilken ere en Gave af Gud.

Jeg haaber, mine Brødre og Søstre, at vi maa forblive faste i den Tro, vi have annammet, og leve som vi burde, saa at vi maatte blive frelste i Guds Rige, hvilket er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

„Hvo, som fortrykker en ringe for at formere sit, og hvo som giver en Rig, den skal visselig komme til Mangel."

„Rør ikke en ringe, fordi han er ringe, og knus ikke en elendig i Porten; thi Herren skal udføre deres Sag, og berøve deres Sjæl, som berøve dem." — Salomon.

Konferencen i Malmø.

Den 15de og 16de April afholdtes Konferencen i Malmø, hvor 22 af Ældsterne fra Zion vare tilstede, nemlig: Missionspræsidenterne Platte D. Lyman og Andreas Peterson, Konferencepræsident Andrew Anderson, Ola Olson, August Mineer, Alfred Hansen, N. J. Valentine, A. H. Bergman, Arnold Nilson, A. J. Johnson, J. A. Pearson, Jöns Jönson, J. Månson, Olaf Olson, Elof Nilson, John Person, Gustaf A. Anderson, F. N. Svalberg, samt F. Peterson og P. S. Olson fra Gøteborg Konference, og Nels Jensen og A. J. Nielsen fra Københavns Konference.

Det første Møde holdtes Lørdag Aften Kl. 8, hvor Missionærerne efter Opfordring bar deres Vidnesbyrd om Værkets Guddommelighed. Præsident Lyman med Ældste Valentine som Tolk talede til de forsamlede, og opmuntrede de Hellige til Trofasthed. Præsident Peterson talede ogsaa bekræftende om det, som allerede var bleven sagt.

I Mødet Søndag Formiddag, der begyndte Kl. 10, foreslog Præsident Andreas Peterson til Opholdelse i de Helliges Tro og Forbønner Kirkens almindelige Autoriteter samt den europæiske Missions Præsidentskab. Derpaa foresloges til Opholdelse i deres indehavende Stillinger Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission, Frederick Christensen som Skriver og Oversætter for „Skandinaviens Stjerne“, Axel Augustson som Skriver og Oversætter for »Nordstjärnan«, og Andrew Anderson som Præsident over Skaane Konference.

I Eftermiddagsmødet Kl. 2 talede Præsident Lyman igen til Forsamlingen med Præsident Peterson som Tolk.

I Mødet Søndag Aften benyttede Præsident Peterson Tiden og omhandlede Menneskenes jordiske Mission, og Maaden hvorpaa de kunne komme tilbage til Faderens herlige Boliger.

Om Mandagen Kl. 10 blev som sædvanligt et Præstedømmemøde holdt, hvor den samlede Rapport viste, at Konferencen bestaar af 5 Grene, i hvilke 16 Missionærer fra Zion have virket. Af det lokale Præstedømme er der 11 Ældster, 14 Præster, 10 Lærere og 12 Diakoner. Der er 279 Medlemmer, 81 Børn under otte Aar, total 407. Der er 23 døbte; 22 Børn velsignede; 6 døde; 6 emigrerede; 1 udelukket; 109 betale Tiende; 128 Abonnenter paa »Nordstjärnan«; 5943 Skrifter og 125 Bøger vare omsatte; 6001 fremmede Huse besøgte; 2084 evangeliske Samtaler holdte; 367 Møder holdte; 55 Søndagsskolemøder og 13 Hjælpeforeningsmøder.

Ældsterne bleve beskikkede til at arbejde i Grenene som følger: Ole Olson, A. Mineer og Alfred Hanson i Malmø Gren; N. J. Valentine, A. H. Bergman og Arnold Nielson i Lunds Gren; A. J. Johnson og

John A. Pearson i Helsingborgs Gren; Jöns Jönson, J. Månson og Olof Olson i Kristianstads Gren; Elof Nilson og John Person i Karlskrona Gren.

Præsident Peterson foreslog som Præsident Andersons Efterfølger, Ole Olson til at præsidere over Skaane Konference. Derpaa modtoge Missionærerne mange gode Raad og Tilskyndelser til Flid og Iver i deres Missionsarbejde, hvorefter Konferencen blev sluttet.

A. H. Bergman, Skriver.

Skal Han komme?

„Og da skal Menneskens Søns Tegn aabenbares i Himmelen; og da skulle alle Jordens Slægter hyle; og de skulle se Guds Søn komme i Himmelens Skyer med Kraft og megen Herlighed. Og han skal udsende sine Engle med stærktlydende Basuner; og de skulle forsamle hans udvalgte fra de fire Vejr, fra den ene Ende af Himmelen til den anden." (Matt. 24, 30. 31.)

Ville vore kristne Venner, de som lære Folket paa Sabbaten, sige, at denne Kristi egen Profeti er bleven opfyldt? eller fortælle os, naar dette skete? Hvis dette ikke er sket, maa han da ikke først udsende sine Engle med stærktlydende Basuner for at bebude sit Komme, og forberede sig et Folk paa en saa storartet Begivenhed? Maa han samle sine udvalgte fra Verdenslandene til de Steder, hvor han selv ønsker at møde dem? Eller skulde han vente, til han faar Besked af Paven eller af Biskopperne om, naar, hvor og hvorledes han skal komme?

Hans Kommes Nærhed bebudes i Dag ved hans Tjenere, som gaa ud i al Verden for at forkynde det. Verdens Vise forkaste i Almindelighed hans Budskab, men hans Ord ere sande, og hans Komme med Magt og Herlighed er nær.

Indhold.

København.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).